

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3152/2019
27.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у правној ствари тужиља АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЋЋ, све из ..., чији је заједнички пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 264/19 од 16.04.2019. године, у седници одржаној 27.02.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 264/19 од 16.04.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиља изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 264/19 од 16.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиља за накнаду трошкова поступка по ревизији.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сјеници П 122/17 од 20.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље АА, којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете исплати 3.396,00 динара, са законском затезном каматом од 03.11.2003. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље ББ којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете исплати 28.479,00 динара, са законском затезном каматом од 03.11.2003. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље ВВ којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете исплати 40.424,00 динара са законском затезном каматом од 03.11.2003. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиље ГГ којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете исплати 59.543,00 динара, са законском затезном каматом од 03.11.2003. године до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље ДД којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете исплати 59.543,00 динара, са законском затезном каматом од 03.11.2003. године до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље ЋЋ којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете исплати

59.543,00 динара, са законском затезном каматом од 03.11.2003. године до исплате. Ставом седмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Гж 264/19 од 16.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужила и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке. Ставом другим изреке, усвојена је жалба тужене и укинута одлука о трошковима поступка садржана у ставу седмом изреке првостепене пресуде и у укинutom делу предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле су благовремено, изјавиле ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са позивом на члан 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет овог спора је захтев тужила за наплату новчаног потраживања из радног односа по основу минималне зараде, признате решењем стечајног суда, а које није у потпуности наплаћено у поступку стечаја ДП „Весна“ из Сјенице. Према Закључку усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 02.11.2018. године, Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа, која су без њихове кривице остале неизмирена у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. Побијана пресуда не одступа од наведеног закључка, код чињенице да није утврђена повреда права тужила на суђење у разумном року у стечајном поступку означеног друштвеног предузећа.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. ЗПП, а имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд је нашао да у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужила, као изузетно дозвољеној, са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, док је чланом 479. став 6. ЗПП прописано да против одлуке другостепеном суда којим је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.02.2017. године. Тужиле нису јединствени супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, па се оцена дозвољености ревизије цени у односу на сваку од тужила појединачно. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде у односу на сваку од тужила појединачно, а према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 3.000 евра.

Имајући у виду да се у овом случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме вредност побијаног дела у односу на сваку од тужила не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужила недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Са напред наведених разлога, а на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Тужиле нису успеле у поступку по ревизији и зато им не припада право на накнаду трошкова тог поступка, са којих разлога је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић